

Днес часовете в гимназията ``Стенли Харисън`` бяха изпълнени и с трепетите на някои други наши познати герои. Или по-скоро - междучасията.

В една от кратките си почивки преди обяд Брейди се отби през училищния стол, за да си вземе нещо за хапване и да се отдели в едно конкретно кътче в дъното на обширното помещение, за да извади своя таблет и да се задълбочи в проучването, което цял ден бе планирал. Или поне цял ден бе проучвал днешното проучване, тъй като и в изминалите дни младежът почти не бе преставал да мисли по все още наболелия случай с коварните планове на Клод, засегнал негови близки и роднини. Въпреки радостта, че предходните му открития бяха спомогнали завръщането на петимата изчезнали в West Port Central Hall, тийнейджърът не можеше да се чувства като победител след като същевременно неговите чичо Джейкъб и леля Вивика се бяха оказали част от считаната като финална фаза на кроежите на злодея.

Но към момента проучванията му удряха на камък. И това продължаваше доста по-дълго от предишния път.

Именно така - в своята усамотеност и замисленост, Брейди ненадейно бе заварен от една хубава тийнейджърка, която напоследък копнееше за доста по-близки отношения с него, отколкото тя самата до скоро би могла да предполага, че е възможно. Но дистанцията, което момчето оставяше помежду им заради наболелите случаи, над които работеше, все повече и повече ѝ лазеше по нервите.

Особено след като тя, Савана Гордън, бе проявила необходимата смелост, за да му разкрие чувствата си.

- Как е един от най-сладките гимназисти? - дали от желание да скъси въпросната дистанция или да помогне на Брейди да се разсее, хубавата му съученичка се приближи към него и положи ръцете си на масата, привеждайки се някак съблазнително напред.

Младежът успя да се разсее от вглъбението си, макар и само за миг - бюстът на момичето, по което си падаше от край време, нямаше как да не грабне вниманието му.

- Савана... аз... Здравей...

- Вече си казахме `здравей` днес, хубавецо... - припомни му тя и седна на стола срещу неговия. Тогава докара на лицето си по-различно, меко изражение и като положи ръцете си върху неговите изрече с въздишка: - Не спираш да се мъчиш отново да откриеш разрешение на назрелите проблеми, нали? - И още преди да ѝ е отговорил продължи: - Разбирам те напълно, Брейди. И аз навярно щях да откача ако нещо такова се случваше с близките ми - всъщност го изпитвах, когато Джени беше изчезнала. Но... не мислиш ли, че е време да отделиш малко повече време на... себе си?

Брейди също въздъхна. Погледа я мълчаливо няколко секунди, после приведе глава надолу и изрече тихо:

- Искане ми се да можеше да е толкова лесно... Наистина ми се иска... И не крия, че на моменти се опитвам да се откъсвам от онези мисли. Но не се получава.

- А дали не е време да позволиш на... нещо друго да те откъсне от мислите? - Савана реши най-накрая да бъде по-директна. Твърде дълго време бе чакала и се бе надявала, че той ще направи следващата крачка. - Имам предвид, че... макар и да разбирам чувствата ти... си мисля, че ти твърде много им позволяваш да те откъсват от *твоите* въннения. И от пътя, по който аз и ти тръгнахме, но... стъпките ни секнаха секунди след първата ни целувка.

Брейди отново заби погледът си в нея. Не можеше да отрече, че тя успяваше да поднесе това, което искаше да му намекне, по възможно най-деликатния начин. И че по този начин докосваше онези емоции у него, които от край време бяха отдадени на мисълта *за нея*. За *тях*.

Но *другите* мисли нямаше как да бъдат оставени на заден план за дълго време.

- Аз... много съжалявам... - Брейди отново поклати глава. Продължи да я гледа в очите и дори я дари с лека усмивка. - Наистина, не съм и предполагам, че ще бъде толкова неспособен да се отдам на нещо толкова сладко като... близостта помежду ни. Кълна се, Савана, тръпките ми към теб съвсем не са отскоро и на моменти все още не мога да повярвам, че ти пожела да им откликнеш.

- Тогава какво те спира да отделиш поне един ден на... *нас*? - попита Савана, после побърза да допълни: - Съжалявам, въпросът ми може би не беше съвсем удачен - ясно е *какво* те спира, но... Брейди, нали осъзнаваш, че ако позволиш само на него да владее мислите ти то може да те довърши...

- Не мисля, че ще е по-добре ако просто се понеса по течението и да... забравя. Не и за чичо Джейкб и леля Вивика - Брейди каза това, после отново въздъхна, прибра таблета в раницата си и се изправи. - Савана, моля те... Не мисли, че не оценявам фактът, че ти си готова да откликнеш на чувствата ми... но просто... просто обстоятелствата са такива, че се налага... да почакаме още малко...

Изрече това, усмихна се на момичето и дори позволи да помилва нещо красавицата по бузата с едната си ръка. Мигновено след това обаче побърза да я подмине преди тя да е успяла да му отговори по някакъв начин, с който да обори и тези негови думи по деликатен начин.

Видимо недоволна, Савана през рамо го погледна как се отдалечава. Намръщена, но все още търпелива.

Скоро Брейди излезе от стола. Чак сега се замисли, че в бързината си така и не бе довършил яденето си и дори не си бе отсервирал остатък от него - просто го бе оставил там, на масата. Това засили и без друго гузното чувство, загнездило се в гърдите покрай начина, чрез който бе отблъснал намеците на момичето, по което иначе беше луд.

Не можеше да повярва, че се бе стигнало дотук. Той - Брейди Ейбрамс - да е недостъпен спрямо нея - Савана Гордън. Ако някой му го беше казал през лятото, когато се бе завърнал в града и когато трепетите му към нея се бяха разгоряли отново, със сигурност нямаше да му повярва.

Ала ненадейно унеса на момчето във връзка с тази тема, а и с другата, завладяла дори още повече дните му напоследък, бяха прекъснати от други трепети, които напоследък също го изпълваха с въпроси. Трепети към друга тийнейджърка, която не му бе съвсем безразлична още от деня на запознанството им неотдавна.

Денят, в който тя бе дошла в неговия клас и в който топлотата ѝ към него изведнъж необяснимо се бе превърнала в... хлад.

Хедър също тъкмо се бе запътила към кабинета, в който щеше да се проведе следващият им час. Малко преди да е стигнала до отворената врата обаче, погледът ѝ се съчета с този на Брейди. Същевременно и двамата осъзнаха, че в коридора нямаше никой друг освен тях.

Щом я видя младежът се развълнува. Не беше сигурен дали трябваше да се чувства неловко в тази спонтанна сцена между тях или да се опита да разбере нещо повече за нейното странно поведение към него и дали той самия не си внушаваше. Заложил на второто - затова забърза крачката си към нея, но тогава тя, която също потрепна с известно вълнение, също забави своята и побърза да влезе в стаята.

- Хедър! - извика момчето и дори извади ръка напред, за да я спре, но не успя да го стори навреме.

Тя бе отхвърлила опита му да се сближи с нея. Което потвърждаваше опасенията му - по някаква причина Хедър не искаше да има нищо общо с него.

Снегът вече беше утихнал, когато други наши познати - Трой, Селесте, Георги, Аврил, Амбър и Матео - достигнаха големия зоопарк на Уест Порт.

Над покрайнините на града, в които въпросният зоопарк се намираше от десетилетия, дори бе изгряло слънце, а небесата почти се бяха прочистили от облаците. Добра новина за онези негови служители, които още от ранните часове на деня бяха нагърбени със задачата да прочистят алеите, за да са подходящи за малкото посетители, които идваха по това време на годината - все пак малко от животните биха се показали на открито при такива атмосферни условия.

Но нашите герои от семейство Годхънт така или иначе не идваха тук, за да видят животните. Или поне не другите животни освен онова, което им беше нужно.

Поведени от Трой, всички тръгнаха по действително доста добре разчистените алеи. По пътя бяха загледани от не един жираф, който поради неспособността си да се скрие в повечето кътчета от ограденото си пространство, се намираше на сравнително топло под специалния полуоткрит висок затоплен надвес, изграден специално за животни като него за сезона. Три от петте полярни мечки пък се разхождаха далеч по свободно в своята зона - сега бе дошло тяхното време да се чувстват пълноценно в естествената си среда.

Именно в този край на зоопарка - този с животните от по-ледовитите земи - нашите герои се озоваха не след дълго. А щом поеха по една конкретна алея, обградена и от двете страни от дървета, петимата следващи Трой знаеха на къде ги водеше той.

- Пингвините? - не се съдържа по едно време Амбър, въпреки че отговорът вече беше ясен и големият надпис при отделението в дъното на улицата го подчертаваше. - Какво общо имат те с нашия случай?

Трой погледна своята леля за миг, някак разсеяно.

- Сега ще разберете... - каза той на нея и на останалите нетърпеливи, след което на свой ред забърза крачката си, за да стигне пръв до оградата в края на алеята.

И пингвините бяха в доста добро настроение днес. Всички от тях бяха излезли от закритите зони и сякаш се наслаждаваха на контакта си с времето, към което природата им изначало ги бе привързала. Вероятно за да ги предразположат още повече за срещата им с единствените хора, които понастоящем се намираха при тяхната територия, откъм облаците на небесата тъкмо тогава започнаха отново да се сипят леки снежинки.

Когато се спря при оградата, Трой с вълнение започна да търси нещо конкретно. Един конкретен пингвин. Но когато усети, че любопитството на обградилиите го негови близки вече бе на път да надмине границите, той реши да включи и тях в 'огледа':

- Търсим един пингвин с една особена украса на гърба. Представлява нещо като дълга и продълговата... кула... и се забелязва от далеч, защото белият ѝ цвят контрастира с тъмният такъв на перата.

Потрепна като изрече думата 'кула'. А трепетът му като че беше... споделен. От човек, който съвсем не му бе далечен.

Но преди да достигнем до този човек ще проследим разговора на останалите с Трой.

- Кула ли? - почуди се Матео. - Това ли си видял в отражението, когато се беше втренчил в окото?

Трой го погледна.

- Всъщност, премисляйки по пътя какво точно се случи в този миг, осъзнах, че... може би не съм видял нищо в отражението. Не и *буквално*. Но го видях... в съзнанието си. Умът ми асимилира нещо, което по един или друг начин вероятно винаги е било там, но съм го потискал по някаква причина...

Върна погледът си към пингвините. Помълча няколко секунди, а накрая очите му отново грейнаха, когато един конкретен пингвин, обикалящ ведро насам-натам, се извърна с гръб към него и останалите и на гърба му ясно можеше да се види това, за което мъжът говореше.

- Ето го... това е... Същото, както го помня от предишния път, когато със Селесте бяхме тук, но тя се беше заговорила с една приятелка и затова сам бях отскочил да видя жителите на това ограждение... - изрече развълнуван мъжът, а останалите мигом се съзерцаха в същото нещо.

Сред тъмните пера на животното имаше шарка, която не бе никак типична. Твърде много наподобяваше изображение на кула. От онези в замъците като от приказките, но с една особена отличителна черта, която допълнително разтърси героите ни щом Трой им посочи конкретният пингвин.

Основата на тази кула озадачаващо напомняше... око. И не какво да е, а *точно* онова от стъкленото топче.

Други посетители на зоологическата градина вероятно нямаше да обърнат особено внимание на тази интересна комбинация - шарките по телата на живите индивиди често можеха да бъдат нетипични и удивителни. Но тези шестима наши герои нямаше как да не забележат връзката между този символ сред перата на пингвина и настоящия случай, който напоследък тегнеше над Уест Порт и не само над него.

- Невероятно... - прошепна първа Аврил, която в живота си бе виждала какво ли не, но въпреки това казуси като настоящия успяваха напълно да изненадат и нея.

- Значи си видял... това? - обърна се не по-малко изуменият ѝ съпруг Георги към внука им. - Кулата и окото? Заедно в едно?

Трой кимна.

- Не изглеждаха 1:1 в същото разположение, но... ги видях, да. Окоето и... някак си отразяващата се в него кула от онези прикрити пластове на съзнанието ми. Веднага си припомних, че още преди време подобен символ ми беше направил впечатление на гърба на този пингвин.

- Мислиш ли, че е възможно някак именно това създание да крие у себе си ключът за побеждаването на Клод? - попита с прозявка на надежда Амбър.

- Не пингвинът - ненадейно, мълчаливата до този момент Селесте се обади от страни и привлече вниманието на всички. - А този, който е вградил този символ сред останалите му пера... и е подпомогнал мен и Трой да дойдем тук в онзи ден, за да го видим.

- Мислиш, че още от тогава някои... ви е давал знаци за предстоящото? - Аврил се почувства озадачена.

- И... кой ли е бил той? - попита Матео.

Селесте си пое въздух. Загледа се в своят съпруг Трой, който също не спираше да я гледа. И между погледите им проблеснаха искри, подсказващи, че и двамата започваха да навързват някои неща. Да си *спомнят* някои неща.

- За да получим отговора... ще трябва да отидем на още едно място - като тогава мъжът, с което изненада останалите, доколкото те можеха да бъдат изненадани от връзката на него и любимата му, която им подсказваше някои неща дори без думи.

Самата Селесте се усмихна леко, видимо обнадеждена. Кимна и допълни:

- Едно малко по-далечно място.

